

“मीठे बच्चे – ब्राह्मण हुन् चोटी र शूद्र हुन् पाउ, जब शूद्रबाट ब्राह्मण बन्छन् तब देवता बन्न सक्छन्।”

प्रश्न:- तिम्रो शुभ भावना कुनचाहिँ हो, जसको मनुष्यहरू विरोध गर्छन्?

उत्तर:- तिम्रो शुभ भावना छ- यो पुरानो दुनियाँ समाप्त भएर नयाँ दुनियाँ स्थापना होस्, यसैको लागि तिमीले भन्छौ- यो पुरानो दुनियाँ अब विनाश भयो कि भयो। यसको पनि मानिसहरूले विरोध गर्छन्।

प्रश्न:- यस इन्द्रप्रस्थको मुख्य कायदा के हो?

उत्तर:- कोही पनि पतित शूद्रलाई यस इन्द्रप्रस्थको सभामा ल्याउन सक्दैनौं। यदि कसैले ल्याउँछ भने उसलाई पनि पाप लाग्छ।

ओम् शान्ति। रुहानी बच्चाहरूलाई रुहानी बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। रुहानी बच्चाहरूले जानेका छन्- हामी आफ्नो लागि आफैँ दैवी राज्य फेरि स्थापना गरिरहेका छौं किनकि तिमी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू हौ, तिमीले नै जानेका छौ। तर मायाले तिमीलाई पनि भुलाइदिन्छ। तिमी देवता बन्न चाहन्छौ तर मायाले तिमीलाई ब्राह्मणबाट शूद्र बनाइदिन्छ। शिवबाबालाई याद गरेनन् भने ब्राह्मण पनि शूद्र बन्छन्। बच्चाहरूलाई यो थाहा छ- हामी आफ्नो राज्य स्थापना गरिरहेका छौं। जब राज्य स्थापना हुन्छ तब यो पुरानो सृष्टि रहँदैन। सबैलाई यस विश्वबाट शान्तिधाममा पठाइदिनुहुन्छ। यो हो तिम्रो भावना। तिमीले भन्छौ- यो दुनियाँ समाप्त हुँदैछ, त्यसको अवश्य विरोध गर्छन्। भन्छन्, ब्रह्माकुमारीहरूले फेरि यो के भन्दै छन्। विनाश, विनाश नै भनिरहन्छन्। तिमीलाई थाहा छ- यस विनाशमा नै दुनियाँको भलाइ छ। यो कुरा दुनियाँले जानेका छैनन्। विनाश भयो भने सबै जान्छन् मुक्तिधाम। अहिले तिमी ईश्वरीय सम्प्रदायका बनेका छौ। पहिला आसुरी सम्प्रदायका थियौ। तिमीहरूलाई ईश्वर स्वयं भन्नुहुन्छ- एक मलाई याद गर। यो त बाबाले जान्नुहुन्छ- सधैं यादमा कोही पनि रहन सक्दैनन्। सधैं याद रहयो भने त विकर्म विनाश भइहाल्छ फेरि कर्मातीत अवस्था पनि हुन्छ। अहिले त सबै पुरुषार्थी छन्। जो ब्राह्मण बन्छन् उनीहरू नै देवता बन्छन्। ब्राह्मणपछि हुन्छन् देवता। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- ब्राह्मण हुन् चोटी। जसरी बच्चाहरूले बाजोली खेल्छन्, पहिला आउँछ चोटी। ब्राह्मणहरूको सदैव चोटी (शिखा) हुन्छ। तिमी हौ ब्राह्मण। पहिला शूद्र अर्थात् पाउ थियो। अहिले बनेका छौ ब्राह्मण चोटी, फेरि देवता बन्छौ। देवता भनिन्छ मुखलाई, क्षत्रिय भुजालाई, वैश्य पेटलाई र शूद्र पाउलाई। शूद्र अर्थात् क्षुद्र बुद्धि, तुच्छ बुद्धि। तुच्छ बुद्धि उनलाई भनिन्छ जसले बाबालाई जानेका छैनन्, उल्टै बाबाको ग्लानि गरिरहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- जब-जब भारतवर्षमा ग्लानि हुन्छ, म आउँछु। उनीहरूसँग नै बाबा कुरा गर्नुहुन्छ। यदा यदा हि धर्मस्य.... बाबा आउनु नै हुन्छ भारतवर्षमा। अरु कुनै ठाउँमा आउनुहुन्न। भारतवर्ष नै अविनाशी खण्ड हो। बाबा पनि अविनाशी हुनुहुन्छ। उहाँ कहिल्यै जन्म-मृत्युमा आउनुहुन्न। बाबा अविनाशी आत्माहरूलाई नै बसेर सुनाउनु हुन्छ। यो शरीर त छ विनाशी। अहिले तिमी शरीरको भान छोडेर आफूलाई आत्मा सम्झिन थालेका छौ। बाबाले सम्झाउनु भएको थियो- होलीमा कोकी पकाउँछन्। कोकी पकाउँदा सारा जल्छ, तर धागो जल्दैन। त्यस्तै आत्मा कहिल्यै विनाश हुँदैन। यसको यो उदाहरण हो। यो कुरा कसैलाई पनि थाहा छैन, आत्मा अविनाशी छ। उनीहरूले त भन्छन् आत्मा निर्लेप छ। बाबा भन्नुहुन्छ- होइन, आत्माले नै राम्रो वा नराम्रो कर्म गर्छ, यस शरीरद्वारा। एक शरीर छोडेर फेरि अर्को लिन्छ र कर्मभोग भोग्छ, त्यसैले उसले हिसाब-किताव लिएर आएको छ नि। आसुरी दुनियाँमा मनुष्यहरू अपार दुःख भोग्छन्। आयु पनि कम हुन्छ तर मनुष्य यस दुःखलाई पनि सुख सम्झेर बसेका छन्। तिमी बच्चाहरू कति भन्छौ- निर्विकारी बनीं फेरि पनि भन्छन् विष विना त हामी रहन सक्दैनौं किनकि शूद्र सम्प्रदाय हुन् नि। क्षुद्र बुद्धि छन्। तिमी बनेका छौ ब्राह्मण चोटी। चोटी त सबैभन्दा उच्च हुन्छ। देवताहरू भन्दा उच्च हौ। तिमी यस समय देवताहरू भन्दा पनि उच्च छौ किनकि बाबाको साथमा छौ। बाबा यस समय तिमीलाई पढाउनु हुन्छ। बाबा आज्ञाकारी सेवक बन्नुभएको छ नि। पिता बच्चाहरूका आज्ञाकारी सेवक हुन्छन् नि। बच्चाहरू जन्माएर, सम्हाल गरेर, पढाएर फेरि ठूला बनाएर जब वृद्ध हुन्छन् तब सारा सम्पत्ति बच्चाहरूलाई दिएर स्वयं गुरु बनाएर अलग्गै बस्छन्। वानप्रस्थी बन्छन्। मुक्तिधाममा जानको लागि गुरु बनाउँछन्। तर ती मुक्तिमा जान सक्दैनन्। त्यसैले माता-पिताले बच्चाहरूको सम्हाल गर्छन्। मानौं आमा बिमार छिन् बच्चाहरूले

फोहर गरेमा पिताले साफ गर्नुपर्छ नि। त्यसैले माता-पिता बच्चाहरूका सेवक भए नि। सारा सम्पत्ति बच्चाहरूलाई नै दिन्छन्। बेहदका बाबा पनि भन्नुहुन्छ। म जब आउँछु तब कुनै साना बच्चाहरूको पासमा आउँदिनँ। तिमी त ठूला हौ नि। तिमीलाई बसेर शिक्षा दिनुहुन्छ। तिमी जब शिवबाबाका बच्चा बन्छौ तब नै बी.के. कहलाउँछौ। उहाँको बन्नु भन्दा पहिला शूद्र कुमार-कुमारी थियौ, वेश्यालयमा थियौ। अहिले तिमी वेश्यालयमा रहनेवाला होइनौ। यहाँ कुनै विकारी रहन सक्दैन। हुकुम छैन। तिमी हौ बी.के. यो स्थान हो नै बी.के. रहनको लागि। कोही-कोही धेरै बेसमझ बच्चाहरू छन् जो यति पनि बुझ्दैनन्। शूद्र नै भनिन्छ पतित विकारमा जानेलाई, उनीहरूलाई यहाँ रहने हुकुम नै छैन, आउन सक्दैनन्। इन्द्रसभाको कुरा छ नि। इन्द्रसभा त यो हो, जहाँ ज्ञान वर्षात हुन्छ। कोही बी.के. ले अपवित्रलाई लुकाएर सभामा बसायो अनि दुवैलाई श्राप मिल्यो, पत्थर बने। सच्चा-सच्चा यो इन्द्रप्रस्थ हो नि। यो कुनै शूद्र कुमार-कुमारीहरूको सत्सङ्ग होइन। पवित्र हुन्छन् देवताहरू, पतित हुन्छन् शूद्र। पतितहरूलाई बाबा आएर पावन देवता बनाउनु हुन्छ। अहिले तिमी पतितबाट पावन बनिरहेका छौ। त्यसैले यो भयो इन्द्रसभा। यदि सोधे विना कुनै विकारीलाई ल्याउँछन् भने धेरै ठूलो दण्ड मिल्छ। पत्थरबुद्धि बन्छन्। यहाँ पारस बुद्धि बनिरहेका छौ नि। त्यसैले उनीहरूलाई जसले लिएर आउँछ उनलाई पनि श्राप मिल्छ। तिमीले विकारीहरूलाई लुकाएर किन लिएर आयौ? इन्द्र (बाबा)सँग पनि सोधेनौ। त्यसैले कति ठूलो दण्ड मिल्छ। यो हो गुप्त कुरा। अहिले तिमी देवता बनिरहेका छौ। धेरै कडा काइदा छ। अवस्था नै गिन्छ। एकदम पत्थरबुद्धि बन्छन्। हुन् पनि पत्थरबुद्धि। पारसबुद्धि बन्ने पुरुषार्थ नै गर्दैनन्। यो गुप्त कुरा हो जुन तिमी बच्चाहरूले नै बुझ्न सक्छौ। यहाँ बी. के. रहन्छन्, उनीहरूलाई बाबाले देवता अर्थात् पत्थर बुद्धिबाट पारस बुद्धि बनाइरहनु भएको छ।

बाबा मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ— कसैले पनि काइदा नतोड्नु। नत्र उनीहरूलाई ५ भूतले समात्छ। काम, क्रोध, लोभ, मोह, अहंकार— यी ५ ठूला-ठूला भूत हुन्, आधा कल्पका। तिमी यहाँ भूतहरूलाई भगाउन आएका हौ। आत्मा जो शुद्ध पवित्र थियो त्यो अपवित्र, अशुद्ध, दुःखी, रोगी बनिसकेको छ। यस दुनियाँमा धेरै दुःख छ। बाबा आएर ज्ञान वर्षा गर्नुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूद्वारा नै गर्नुहुन्छ। तिम्रो लागि स्वर्ग रचनुहुन्छ। तिमी नै योगबलबाट देवता बन्छौ। बाबा स्वयं बन्नुहुन्छ। बाबा त हुनुहुन्छ सेवक। शिक्षक पनि विद्यार्थीका सेवक हुन्छन्। सेवा गरेर पढाउँछन्। शिक्षकले भन्छन्— म तिम्रो धेरै अज्ञाकारी सेवक हुँ। कसैलाई अधिवक्ता, इन्जिनियर आदि बनाउँछन् भने सेवक भए नि। त्यस्तै गुरुहरूले पनि मार्ग बताउँछन्। सेवक बनेर बाबा मुक्तिधाम लैजाने सेवा गर्नुहुन्छ। तर आजकल त गुरु कसैले पनि लिएर जान सक्दैनन् किनकि ती सबै पतित छन्। एकै सद्गुरु मात्र सधैं पवित्र हुनुहुन्छ बाँकी सबै गुरु पतित छन्। यो दुनियाँ नै सारा पतित छ। पावन दुनियाँ भनिन्छ सत्ययुगलाई, पतित दुनियाँ भनिन्छ कलियुगलाई, सत्ययुगलाई नै पूरा स्वर्ग भनिन्छ। त्रेतामा दुई कला कम हुन्छ। यो कुरा तिमी बच्चाहरूले नै बुझेर धारण गर्छौ। दुनियाँका मनष्य त केही पनि जानेका छैनन्। यस्तो पनि होइन, सारा दुनियाँ स्वर्गमा जान्छन्। जो कल्प पहिला थिए उनै फेरि आउने छन् र सत्ययुग-त्रेतामा देवता बन्छन्। उनै फेरि देवापरदेखि आफूलाई हिन्दु कहलाउँछन्। हुन त हिन्दु धर्ममा अहिलेसम्म पनि जो आत्माहरू माथिबाट आउँछन् उनले पनि आफूलाई हिन्दु कहलाउँछन्। तर ती त देवता बन्दैनन् अनि स्वर्गमा पनि आउँदैनन्। उनीहरू फेरि पनि देवापरपछि आफ्नो समयमा आउँछन् र आफूलाई हिन्दु कहलाउँछन्। देवता त तिमी नै बन्छौ, जसको आदिदेखि अन्त्यसम्म पाट छ। यो ड्रामामा धेरै युक्ति छ। धेरैको बुद्धिमा बस्दैन, त्यसैले उच्च पद पनि पाउन सक्दैनन्।

यो हो सत्य-नारायणको कथा। उनले त झुटो कथा सुनाउँछन्, त्यसबाट कोही पनि लक्ष्मी वा नारायण कहाँ बन्छन् र! यहाँ तिमी प्राक्तिकलमा बन्छौ, कलियुगमा छ नै सबै झुटो, झुटो माया... रावणको राज्य हो नै झुटो। सत्य खण्ड बाबा बनाउनु हुन्छ। यो पनि तिमी ब्राह्मण बच्चाहरूले जानेका छौ, त्यो पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार किनकि पढाइ हो, कोही धेरै कम पढ्छन् भने फेल हुन्छन्। यो त एकै पटक पढाइ हुन सक्छ। फेरि त पढ्न मुश्किल हुन्छ। सुरुमा जो पढेर शरीर छोडेर गएका छन् उनले संस्कार लिएर गएका छन्। फेरि आएर पढ्छन्। नाम-रूप त बदलिन्छ। आत्मालाई नै सारा ८४ को पाट मिलेको छ, जो भिन्न-भिन्न नाम, रूप, देश, कालमा अभिनय गर्छ। यति सानो आत्मा उसलाई कति ठूलो शरीर मिलेको छ। आत्मा त सबैमा हुन्छ नि। यति सानो आत्मा यति सानो लामखुट्टेमा पनि हुन्छ। यो सबै धेरै सूक्ष्म बुझ्नु पर्ने कुरा हो। जो बच्चाहरू यो राम्ररी बुझ्छन् उनै मालाका दाना बन्छन्। बाँकी त गएर पाई पैसाको पद पाउँछन्। अहिले तिम्रो यो फूलको बगैँचा बनिरहेको छ।

पहिला तिमी काँडा थियौ। बाबा भन्नुहुन्छ- काम विकारको काँडा धेरै खराब छ। यसले आदि-मध्य-अन्त्य दुःख दिन्छ। दुःखको मूल कारण नै हो काम। कामलाई जितेपछि नै जगतजित बन्छौ, यसमा नै धेरैलाई मुश्किल महसुस हुन्छ। धेरै मुश्किलले पवित्र बन्छन्। जो कल्प पहिला बनेका थिए उनै बन्छन्। कसले पुरुषार्थ गरेर उच्च भन्दा उच्च देवता बन्छन्, यो थाहा हुन्छ। नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बन्छन् नि। नयाँ दुनियाँमा स्त्री-पुरुष दुवै पावन थिए। अहिले पतित छन्। पावन थिए, त्यसैले सतोप्रधान थिए। अहिले तमोप्रधान बनेका छन्। यहाँ दुवैले पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। यो ज्ञान संन्यासीले दिन सक्दैनन्। त्यो धर्म नै बेग्लै छ, निवृत्ति मार्गको। यहाँ भगवान त स्त्री-पुरुष दुवैलाई पढाउनु हुन्छ। दुवैलाई भन्नुहुन्छ- अब शूद्रबाट ब्राह्मण बनेर फेरि लक्ष्मी-नारायण बन्नु छ। सबै त बन्दैनन्। लक्ष्मी-नारायणको पनि वंशज हुन्छ। उनीहरूले राज्य कसरी लिए- यो कसैले पनि जानेका छैनन्। सत्ययुगमा यिनीहरूको राज्य थियो, यो पनि सम्झन्छन्। तर सत्ययुगलाई फेरि लाखौं वर्ष मानेका छन्। त्यसैले यो अज्ञानता भयो नि। बाबा भन्नुहुन्छ- यो हो नै काँडाको जंगल। त्यो हो फूलको बगैँचा। यहाँ आउनु भन्दा पहिला तिमी असुर थियौ। अहिले तिमी असुरबाट देवता बनिरहेका छौ। कसले बनाउँछ? बेहदका बाबाले। देवताको राज्य हुँदा अरू कोही पनि थिएनन्। यो पनि तिमीले बुझेका छौ। जसले बुझ्न सक्दैनन्, उनलाई नै पतित भनिन्छ। यो हो ब्रह्माकुमार-कुमारीहरूको सभा। यदि कसैले शैतानीको काम गर्छन् भने आफूलाई श्रापित गर्छन्। पत्थरबुद्धि बन्छन्। सतोप्रधान बुद्धि, नरबाट नारायण बन्नेवाला त होइनन्- प्रमाण मिल्छ। थर्ड ग्रेडको दास-दासी बन्छन्। अहिले पनि राजाहरूको पासमा दास-दासीहरू हुन्छन्। यो पनि गायन छ- किन की दबी रहेगी धूल में....। आगोको गोला पनि आउने छ भने विषको गोला पनि आउने छ। मृत्यु त आउनु छ अवश्य। यस्ता-यस्ता चीजहरू तयार गरिरहेका छन् जो कोही मनुष्य वा हतियार आदिको आवश्यकता नै रहँदैन। त्यहाँबाट बसी-बसी यस्ता बम छोड्छन्, उनको हावा यस्तो फैलिन्छ जसले छिट्टै खतम गर्नेछ। यति करोडौं मनुष्यको विनाश हुनु छ, कम कुरा हो र! सत्ययुगमा कति थोरै हुन्छन्। बाँकी सबै जान्छन् शान्तिधाम, जहाँ हामी आत्माहरू रहन्छौ। सुखधाममा हो स्वर्ग, दुःखधाममा हो यौ नर्क। यो चक्र घुमिरहन्छ। पतित बन्नाले दुःखधाम बन्छ, फेरि बाबा सुखधाममा लिएर जानुहुन्छ। परमपिता परमात्माले अहिले सबैको सद्गति गरिरहनु भएको छ, त्यसैले खुशी हुनुपर्छ। मनुष्य डराउँछन्, मृत्युबाट नै गति सद्गति हुनु छ भन्ने सम्झदैनन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) फूलको बगैँचामा जानको लागि भित्र जुन काम-क्रोधका काँडा छन्, तिनलाई निकाल्नुपर्छ। यस्तो कुनै कर्म गर्नु हुँदैन जसबाट श्राप मिलास्।

२) सत्य खण्डको मालिक बन्नको लागि सत्य-नारायणको सच्चा कथा सुन्नु र सुनाउनु छ। यस झुट खण्डबाट अलग हुनु छ।

वरदान:- स्व - दर्शन चक्रद्वारा मायाको सबै चक्रलाई समाप्त गर्ने मायाजित भव आफूले आफूलाई जान्नु अर्थात् स्वको दर्शन हुनु अनि चक्रको ज्ञान जान्नु अर्थात् स्वदर्शन चक्रधारी बन्नु। जब स्वदर्शन चक्रधारी बन्दछौ तब अनेक मायाका चक्र स्वतः समाप्त हुन्छन्। देहभानको चक्र, सम्बन्धको चक्र, समस्याहरूको चक्र.....। मायाका अनेक चक्र छन्। ६३ जम्म यिनै अनेक चक्रमा फँसिरह्यौ। अहिले स्वदर्शन चक्रधारी बनेर मायाजित बन्थौ। स्वदर्शन चक्रधारी बन्नु अर्थात् ज्ञान योगको पंखबाट उड्ती कलामा जानु।

स्लोगन:- विदेही स्थितिमा रह्यौ भने परिस्थिति सहज पार हुन्छ।